

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Antonio Facchinelli

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „ANTONIO BACIONE” dla towarów z klas 3, 14, 18 i 25 — zgłoszenie nr 9056037.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „erreà” i graficzny znak towarowy z nachodzącymi na siebie rombami dla towarów z klas 3, 9, 14, 16, 18, 25, 28, 35 i 41.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;

— Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2013 r. — 1. gwarantowana przeciwko Komisji

(Sprawa T-42/13)

(2013/C 79/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 1. garantovaná a.s. (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: M. Powell, solicitor; G. Forwood, barrister; M. Staroň i P. Hodál, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności pisma Komisji z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie COMP/39.396 — węgiel wapnia, w zakresie, w którym:

— zastosowano stawkę 4.5% do okresów, w których Sąd i) zawiesił zastosowanie art. 2 decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie COMP/39.396 — Węgiel wapnia i odczynniki na bazie magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego w zakresie dotyczącym skarżącej oraz ii) zawiesił obowiązek przedłożenia przez skarżącą gwarancji bankowej celem uniknięcia natychmiastowego pobrania grzywny nałożonej na mocy art. 2 owej decyzji;

— określono kwotę pozostałą do zapłaty w dniu 25 stycznia 2013 r. obejmującą grzywnę oraz odsetki za zwłokę w wysokości 20 293 586,60 EUR;

— informuje, że do dnia 25 stycznia 2013 r. skarżąca ma obowiązek wstępnie uiścić kwotę 20 293 586,60 EUR albo przedłożyć akceptowalną gwarancję finansową obejmującą ową kwotę.

— Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący braku jakiegokolwiek podstawy prawnej nałożenia odsetek za okres objęty decyzją w przedmiocie środków tymczasowych, w związku z tym, że decyzja w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 20 października 2009 r. zawiesiła stosowanie art. 2 decyzji C(2009) 5791 w zakresie dotyczącym skarżącej. Grzywna jako taka nie stała się „należna” w rozumieniu art. 79 lit. c) zasad wykonania⁽¹⁾. Zgodnie z zasadą *accessorium sequitur principale* odsetki związane z grzywną mogą zostać naliczane dopiero z chwilą, z którą grzywna staje się należna.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia uzasadnionych oczekiwań skarżącej w związku z zastosowaniem w okresie objętym decyzją w przedmiocie środków tymczasowych karnych odsetek za zwłokę w wysokości 4.5%, jako że decyzja w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 2 marca 2011 r. zawiesiła obowiązek przedłożenia przez skarżącą gwarancji bankowej celem uniknięcia natychmiastowego pobrania grzywny nałożonej na mocy art. 2 owej decyzji C(2009) 5791. Stawiało to skarżącą w takiej samej sytuacji, w jakiej znajdowałaby się, gdyby przedłożyła gwarancję bankową. Skarżąca miała zatem prawo do oparcia się na uzasadnionych oczekiwaniach wzbudzonych pismem Komisji z dnia 24 lipca 2009 r. informującym o decyzji C(2009) 5791, że odsetki związane z grzywną będą naliczane wedle stawki określonej w art. 86 ust. 5 zasad wykonania.

3) Zarzut trzeci dotyczący pozbawienia środków tymczasowych skuteczności poprzez zastosowanie karnych odsetek za zwłokę w wysokości 4.5% do okresów objętych decyzją w przedmiocie środków tymczasowych, ponieważ ratio legis dwóch stawek określonych w art. 86 ust. 2 lit. b) i art. 86 ust. 5 zasad wykonania leży w nakłanianiu przedsiębiorstw do przedłożenia gwarancji bankowych oraz, z drugiej strony w karaniu za odmowę uiszczenia grzywny w chwili, gdy staje się wymagalna lub za odmowę przedłożenia właściwej gwarancji bankowej. Skarżąca nie powinna być karana poprzez nałożenie karnej stawki odsetek za brak przedłożenia gwarancji bankowej w okolicznościach gdy i) Sąd zawiesił stosowanie grzywny oraz ii) orzekł, że przedłożenie gwarancji bankowej było dla skarżącej obiektywnie niemożliwe.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności poprzez zastosowanie karnych odsetek w wysokości 4.5% do okresów objętych decyzją w przedmiocie środków tymczasowych. Nieproporcjonalne jest karanie skarżącej poprzez stosowanie odsetek wedle stawki przewidzianej w art. 86 ust. 2 lit. b) zasad wykonania w okolicznościach, w których i) grzywna nie jest wykonalna oraz ii) sąd Unii stwierdził, że skarżąca nie może uiścić grzywny lub przedłożyć właściwej gwarancji bankowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1) ze zmianami.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — Donnici przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-43/13)

(2013/C 79/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Beniamino Donnici (Castrolibero, Włochy) (przedstawiciele: V. Vallefucio i J. Van Gyseghem, avvocati)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie poważnego uchybienia Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do wydanej przez tę instytucję w dniu 24 maja 2007 r. decyzji wyrządzającej mu szkodę, której nieważność Trybunał stwierdził w wyroku z dnia 30 kwietnia 2009 r. i w konsekwencji zasądzenie zapłaty przez Parlament Europejski odszkodowania za szkody majątkowe i niemajątkowe, które poniósł i poniesie w przyszłości skarżący w wyniku wspomnianej bezprawnej decyzji, również poprzez zapłatę słusznego odszkodowania w kwocie 1 720 470 EUR lub w mniejszej kwocie, którą ustali Sąd. Ponadto skarżący wnosi o zasądzenie zapłaty przez stronę pozwaną kosztów niniejszego postępowania i wynagrodzeń.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, którym w niniejszej sprawie jest ta sama osoba co w sprawach T-215/07 i C-9/08 Donnici przeciwko Parlamentowi, żąda odszkodowania za szkody poniesione w wyniku decyzji pozwanej instytucji odmawiającej uznania ważności jego mandatu członka Parlamentu Europejskiego, której nieważność następnie stwierdził Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi, że w niniejszej sprawie spełnione są wszystkie ustanowione w orzecznictwie przesłanki dotyczące stwierdzenia odpowiedzialności pozamównej instytucji Unii, w szczególności jeżeli chodzi o:

— bezprawny charakter zarzucanego zachowania,

— rzeczywisty charakter szkody,

— związek przyczynowy oraz

— winę Unii, czyli powagę popełnionego przez nią naruszenia. W tym względzie skarżący twierdzi, że w decyzji będącej u podstaw niniejszej sprawy pozwana instytucja w wystarczająco poważny i wyraźny sposób naruszyła przepis mający na celu przyznanie uprawnień jednostkom.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — AbbVie przeciwko EMA

(Sprawa T-44/13)

(2013/C 79/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AbbVie, Inc. (Wilmington, Stany Zjednoczone); AbbVie Ltd (Maidenhead, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: P. Bogaert, G. Berrisch, lawyers, B. Kelly, Solicitor)

Strona pozwana: Europejska Agencja ds. Leków

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji ds. Leków EMA/748792/2012 z dnia 14 stycznia 2013 r. udzielającej dostępu do dokumentów zawartych w aktach dotyczących pozwolenia na dopuszczenie produktu leczniczego do obrotu; i

— obciążenie Europejskiej Agencji ds. Leków kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy oparty jest na naruszeniu przez decyzję art. 4 ust. 2 rozporządzenia w sprawie dostępu⁽¹⁾ oraz praw podstawowych skarżących w zakresie ochrony poufnych informacji handlowych.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez decyzję art. 4 ust. 4 rozporządzenia w sprawie dostępu oraz zasady dobrej administracji.